

El senyor Renom no era algú important. No dinava als restaurants de moda, estiuejava a la Costa Brava o feia cafès amb companys de professió. De fet, pocs dels seus clients encertaven el seu nom de pila.

Ara, després de 30 anys d'exercici sense cap gran èxit ni fracàs, aquest home escuàlid, de camises poc blanques i que estimava la justícia més del que la justícia l'estimava a ell, estava a punt de jubilar-se.

Aquell dilluns era especialment dur: la seva gata, la Torrada, havia mort la nit anterior. Un client l'havia trucat per prescindir dels seus serveis, i per la tarda tenia hora per fer el testament. Però va fer el cor fort. Va passar per la fleca, on els dilluns comprava coca per encarar una nova setmana, quan la pastissera va treure's la mascareta: "Li he guardat coca, que s'acabava. És tradició, oi?".